

introdunctie op de kunst van façade.

teksten bij de dia's.

- **De kunstenaars van Façade maken werk dat vaak niet op kunst lijkt. Dat komt omdat kunst de laatste 100 jaar erg is veranderd.**
- **Kunstenaars gebruiken ook andere materialen dan verf, hout, steen of brons.**
- **Ze werken vaak ook niet natuurgetrouw. En soms juist natuurgetrouwer dan hun voorgangers**

- **Er zijn ook nieuwe technieken zoals fotografie, video en computer.**
- **Zo hebben kunstenaars meer mogelijkheden dan ooit om de veranderingen in de wereld te verbeelden en er vragen over te stellen.**
- **In deze presentatie zie je iets van deze ontwikkeling.**
- **Zo raak je al wat gewend aan de taal van de kunst van nu.**

17-e eeuws stilleven: net echt. Kunst imiteert de werkelijkheid

Louis Royer – Michiel de Ruyter – 1841. Standbeeld, natuurgetrouw en geïdealiseerd, op hoge sokkel, imponerend.

Edgar Degas – danseresje – 1881 – Net echt. Levendige huid, echt jurkje. Kunst evenaart natuur. Niet geïdealiseerd.

Constantin Meunier - Mijnwerker – 1889. Natuurgetrouw (realistisch), niet geïdealiseerd. Eerbewijs aan gewone man in plaats van held of vorst.

Umberto Boccioni - Unieke vormen van continuïteit in de ruimte – 1913. Niet en specifiek mens, maar DE mens in beweging zoals hij lijnen in de ruimte trekt. Boccioni kiest voor beweging als symbool van vooruitgang, vernieuwing. Hij maakt de mensfiguur abstract om zo het idee beter uit te drukken.

Henry Moore – Liggende figuur – 1938. Mensvorm is ook natuurvorm. Vloeiend. Moore laat zien dan mens deel van de natuur is. Wil schoonheid en harmonie van mens en natuur tonen. Verandert daarom vormen. Abstraheert. Overdrijft. Is expressionistisch. Speelt ook met open en gesloten vormen. Doorkijkje (gat in romp). Benadrukt zo de relatie met de omgeving.

Julio González - Petite danseuse -1929-1930. Boetseert niet, maar smeedt staven aan elkaar. De natuurgetrouwe weergave wordt verlaten om de essentie van de dans te verbeelden: beweging in de ruimte. Vereenvoudiging, overdrijving. Expressonistisch.

Giacometti – Wandelende man – 1960. Vereenvoudiging. Alles weglaten wat niet nodig is. Niet natuurgetrouw. Combinatie van schriële, dunne gestalte en vastberaden houding. Eenzaam, kwetsbaar en toch sterk. Mens op weg, aan zichzelf overgeleverd: geborgenheid ontbreekt in moderne tijd.

Marino Marini – Kleine ruiters – 1952. Tegenovergestelde van ruitersstandbeeld. Paard schrikt, man is angstig en kijkt wanhopig naar boven om hulp te zoeken. Krijgt hij die? Geïnspireerd op bombardementen op Italiaanse platteland in 1944. Vereenvoudiging. Essentie weergeven. Expressionistisch.

Karel Appel – Vliegende vis – 1976. Beschilderde houten platen. Geen traditionele manier om een beeld te maken. Beelden meestal niet beschilderd. Dit wel. Appel zoekt de kracht en de eenvoud van de kinderlijke verbeelding. Onbezorgd, probleemloos. Blij. Expressionistisch.

Salvador Dali – Kreefttelefoon – 1936. Combinatie van echte voorwerpen. Assemblage. Surrealistisch. Beeld komt uit onbewuste fantasie. Dali wil ontregelen. Laten zien dat wat zeker is niet zeker is. Combinatie natuur-cultuur-techniek. Kreeft is beangstigend. Wat zou die doen als je hem pakt?

Edward Kienholz - The Beanery – 1965. New Yorks café. Mensen met klokken als hoofden. De tijd tikt door, mensen zijn bezig met tijdverdrijf. Wat zegt dat over hun leven? Dit is geen beeld meer, maar een installatie. Pop Art. Kunst met dagelijkse dingen over de dagelijkse dingen.

Jeremy Mayer – Typemachine-mens – 2012. Mens uit typemachine-onderdelen. Assemblage. Heeft iets van pop art en van surrealisme. Wordt de mens een machine, een robot? Of is hij dat al?

Andy Warhol – Brillo Boxes – 1964. Uitvergroete verpakkingen van schuursponsjes. Gewone dingen anders getoond: kunst? Warhol laat je anders naar beide kijken. Met schuursponsjes kun je ook prima vastgeroeste ideeën verwijderen.

Duane Hanson – Winkelen – 1970. Polyester afgietsel van echte vrouw. Met echt winkelwagentje en echte boodschappen. Beeld van consumptiemaatschappij. Mensen zijn wat ze kopen... Hyperrealisme.

Mimo Rotella – Elvis, King Creole – 2004. Decollage: wegscheuren van delen van posters. Kunst direct uit het dagelijks leven gehaald. Met popsterren als onderwerp. Zichtbaar maken van vergankelijkheid. Pop art/ nouveau realisme.

Klaus Staeck – En maak jullie meester van de aarde - Poster – 1987. Staeck vindt het effect van kunst in galleries en musea te beperkt. Daarom gebruikt hij dezelfde middelen als de reclame. Niet om mensen te verleiden iets te kopen, maar om ze te prikkelen om zich heen te kijken en na te denken. Kunst die erg lijkt op de 'gewone' werkelijkheid.

Arman – Lang parkeren – 1982. Echte auto's in beton gegoten. Echt en niet echt tegelijk. Een gedenkteken voor de auto. Hoe zouden we hier over 100 jaar naar kijken? Nouveau realisme.

David Mach – Out of order – 1989. 'Buiten gebruik'. Echte telefooncellen. Speels commentaar op veranderende communicatie.

Guillaume Bijl - Gevonden compositie – 1991. Het lijkt een restant van een Romeinse tuin, maar het zijn (slechte) kopieën. Die moeten schoonheid en beschaving uitstralen. Misschien doen ze dat bij de eerste indruk, maar kijk je even langer, dan valt de beeldengroep door de mand. Wat kunst leek wordt kitsch, waar Guillaume Bijl dan weer kunst van maakt. Installatie.

Dan Flavin - Installatie met fluorescerend licht – 1974. Flavin verandert met standaard TL-buizen een neutrale ruimte in een plek waar je iets kunt ervaren: rust of schoonheid. Zo'n puur visuele ervaring brengt je in een bepaalde stemming, zoals ook muziek dat kan doen. Of die je kunt hebben als je in de natuur bent en een mooi landschap ziet. Dat vertelt ook geen verhaal, maar *is* er gewoon. Installatie. Lichtkunst.

Johan Klein – zelfportret – 2016. Johan Klein bewerkt zijn foto's met verf, spuitbussen en op de computer. Een natuurgetrouw beeld van het uiterlijk verandert zo in een expressief beeld van het innerlijk. Subjectieve fotografie.

Rem van den Bosch - Zeeuwse Gladiatoren – tweeluik – fotografie – 2006. In de serie 'Beroemd in Zeeland' fotografeerde Rem van den Bosch onder andere ouderen. Hij kleedde hen in lakens en versierde hen met inktvissen en andere zeedieren. In deze geënceneerde foto's combineert hij de trotse kracht van ouderen met die van Zeeland. De vergelijking met Romeinse strijders benadrukt dat.

Sam Taylor-Wood - Bram Stoker's Chair I – 2005. Sam Taylor-Wood maakt foto's waarin ze benadrukt dat de tijd even stil staat. Het zijn onmogelijke situaties. Let op de schaduw van de stoel. Daar is iets mee aan de hand. Daarom noemt ze deze foto naar Bram Stoker, de schrijver van griezelverhalen zoals 'Dracula'. Dit zelfportret is een onmogelijke situatie die toch lijkt te bestaan.

NICO OUT